

peab ollema, ja mis se rõõm, mis tem-
mas omma laste párast olli, ei teinud ei
ammogi mitte tassa. Kurrí súddame tun-
nistus waewas tedda pával ja ósel. Tuls-
line hirm olli temmal isseárranes firriko
ja palve foia vasto, ja ei jülgend ei
milgi wiñil ennast senna liggi anda, ní
ühtepühko ja ni árdaste fa temma wagga-
ning jummalaartlik abbiñasa sefs súdda-
meliko pallumištega temma peál káis.
Villets naesterahwas piddi fa ilma tem-
ma selsita Jummala armo pühha Altari
peást ennesele murretsema. Kui seestpiddi
pinatud ónneto Arend liñna ulitsatte peál
emalt náaggi, et üks neist firriko õppeta-
jatest temma tee peál temma vasto piddi
sama, siis Arend fallas jársko márristus-
sega ühhe teise ulitsa sisse.

Peagi agga temma wálsaspiddine pölli
viddi hopis teisi wiñi sama. Turma többi,
kel nimmi fosera, ja mis üks ofje kóhho
többi on, langes keige wiimse árraháwvi-

tamissega seõe liñna peále, kus Arend
ellas. Naene ja feik tolm last surrid
jársko teine teise járrele árra. Juba
temma isse tundis peagi, et temma wiim-
ne ello kord nüüd ká, ja et piddi keige ülle-
ma pühha kohtomoistja ette astuma. Selle
wiimse meleárraheitmissee sees, mis nüüd
temma peále olli langenud, mótsles temma
mähhest omma hingे riimisse peále. Móts-
les agga fa se peále ja tundis fibbeda
walloga, kui wáhhe nisuggune rearrandus,
mis kuri jal wiñil sadetud, ráhho ja ónne
annab. Ümaks kui temma seestpiddine
ihhoja hingे piin ikka rángemaks láks, siis
vast laskis ühhe firriko õppetaja ennese
jure palluda, et saaks ommast raskest
súddame koormast ehk suggu ommeti fer-
gitud. Tunnistas temmale omma hirnust
mótsuka ning rõõwli súud üles. Kui
sedda isseárranes ülesräkis, et olli nüüd
liggi kahhekümnet aastat ühhe kaupmehhe
surnuks mahha lónud, kes ladast tulli ja